

A KÍGYÓ GONOSZSÁGA

Ója no Takszuke Kii tartományában, közel a Miva öbléhez, morzsolgatta napjait. Általában szerencsével járt a tengeren, s azok közé a tehetősebb halászok közé tartozott, akik másokat dolgoztathattak. Két fia és egy lánya volt; öröme telt bennük. Taró, az idősebb, már komolyan segített minden munkájában, s ha a kisebbről, Tanióról nem is mondhatni semmi hasonlót, mégis örömmel nézte, mint gyűjti, gyűjtögeti magának a szellemi táplálékokat, szorgalmasabban, mint a földieket. Lánya, második gyermeke, korán férjhez ment, s Jamato tartományába költözött. Az öreg néha bánkódott ugyan Tanio miatt, valahányszor arra gondolt, hogy nem hagyhat rá semmit, hiszen a vagyon csak kifolyna hétköznapi munkát nem ismerő kezéből. S ha netán elküldené, mint vőlegényt szokás, egy tehetősebb házhoz, ott is csak szégyent valana vele! „De ha már a dolog így áll, mit tehet az ember?” — kérdezgette magától. Éljen,

boldoguljon a fiú, ahogy tud, s ahogy neki jólesik. Felőle aztán lehet pap, de akár tudós is! S hogy Tanio kedvében járjon, még életében megkövetelte idősebb fiától, hogy járjon mindenben öccse kedvére és segítségére. Így aztán egy szép napon Tanio Abe no Jumimaróhoz, a híres Singu-templom papjához kezdett járni, hogy nála gyarapítsa tudományát.

Végére járt már az esztendő kilencedik hónapja is, de még most is szép és csendes volt az idő, a tenger sem háborgott. Tanio felkerekedett, hogy búcsút mondjon mestérének. Útközben hatalmas vihar kerekedett; Jumimaro mester ugyan kölcsönadta neki esernyőjét, de a vihartól még az sem védte meg. Aszuka templománál már annyira verte az eső, hogy egy út menti halászkunyhó erese alatt kellett menedéket keresnie. A házból észrevette a halász, kijött és barátságosan megszólította:

— Ismerem magát, fiam. Ója úr legfiatalabb gyermeke, ugye? Restelkedem szegénységem miatt, de tisztelje meg nyomorúságos otthonomat, és kerüljön beljebb. Várja meg nálam, míg véget ér a felhőszakadás. — S leporolta a kunyhó egyik szalmapárnáját.

Tanio zavarban volt, majd hálás tekintettel leült. Ekkor kintről egy női hang hallatszott:

— Engedje meg a ház gazdája, hogy erese alatt várhassam meg az eső elálltát!

Tanio kipillantott, és egy álomszép fiatal nőt látott. Kimonóján kékeltek a távoli hegyek legmagasabb csúcsai, ami még kecsesebbé tette sudár alakját. Mögötte egy gyereklányt vett észre; talán a kísérője lehet, kezében csomagok. Amint Tanio pillantása találkozott a fiatal nő tekintetével, a lány arcán pirremegett át: lehet, hogy csapzott külseje miatt szégyenkezett? Magatartása annyira nemesnek mutatta, hogy Tanio teljesen elfogódott lett: honnan is vetődhet erre egy ilyen előkelő fiatal hölgy? A környéken soha nem látta, előkelőség dolgában pedig párját ritkítja... Aztán szánakozni kezdett; erős szolgáló nélkül, egyedül, ilyen nagy zivatarban!

— Jöjjön be, nem múlik el olyan hirtelen a vihar! — szólt ki hozzá az öreg halász.

A fiatal nő bement a házba, s nem találva másutt ülőhelyet, Tanio mellé telepedett. Tanio szinte megrendült, soha nem látott még ilyen szép nőt! S ilyen közlőről! Túlvilági szépségben tündöklök! Ha nem szégyelli, azt hitte volna magáról, álmodik, s égi régiókban jár. Végre összeszedte bátorságát, és megszólította a nőt:

— Ha nem csalódom, előkelő vendég, és messzi tartományból vezet erre az útja. Talán éppen a Három Szent Hegyhez vándorol, vagy a minei melegforrás vonzotta vidékünkre? Nem győzők magamban eléggé cso-

dálkozni, hogy ilyen kietlen partvidékre vetette útja. Eszembe jut a régi költő:

*Hideg eső ver,
Miva öblében reszket...
Szanoig a rév
Messze... Hány nap járás még?
Jaj, sehol egy eresz!*

Mennyire hasonló az ön helyzete! Ám ne csüggedjen: bármilyen nyomorúságos is ez a viskó, gondoljon arra, hogy hűséges szívű emberek lakják, mind ragaszkodnak apámhoz. Várjon hát türelemmel!

— Mennyire lekötelez kedvességével, uram! Szavai melegén szárítgatom elázott ruhám... Igaz, valóban nem készültem nagyobb utazásra, hiszen nem is lakom túlságosan messze innen. Szerettem volna látni Nacsi templomát, de sajnos, a vihar miatt már nem láthatom. És önt sem szeretném zavarni, talán éppen pihenőt tart. Azt hiszem, az eső szűnik, indulhatok.

— Ha útja annyira sietős, hogy egy perig sem várhat, vigye magával talán az ernyőmet! És ha elárulná, hol lakik, érte küldénék.

— Elég, ha a környéken Agata no Manako háza után kérdez, bárki útba fogja igazítani. Hát akkor búcsúzom is — szedelőzködött a nő, és elindult az ernyővel.

Tanio az öreg halásztól egy vízhatlan kabátot kapott, s ő is hazafelé igyekezett. Ott-hon hiába próbálta, nem sikerült felejtenie különös találkozását. Hajnalban jött csak álom a szemére. Azt álmodta, hogy Singuig gyalogolva, megtalálta Manako házat azt a nagy, pompás házat a hatalmas kapuval. Minden jel arra vallott, hogy a lány családja mérhetetlenül gazdag. Álmában várta őt Manako, és ritka finom falatokkal látta vendégül. Tanio annyira kellemesen töltötte az estét, hogy reggelig maradt: átbeszélgették az éjszakát.

Nappal már alig bírt magával Tanio. Bár csak beteljesednék az álma! Sietett reggelizni, és elindult. Hanem Singuban senki sem ismerte Manakót. Kereséssel töltötte az egész napját, s már késő este volt, amikor megpillantotta Manako kis szolgáját. Tanio azonnal hozzásietett, és elmondta: szeretné meglátogatni Manakót, már az ernyő miatt is. Aztán a kis szolgáló nyomába szegődött, és eljutott Manakó házáig. Nagy volt Tanio meglepődése és öröme, hogy álma nem csalta meg: a ház pontosan olyan, amilyennek álmában látta. A szolgáló előhívta Manakót.

Tanio mentegetőzve köszöntötte.

— Csupáncsak kölcsönadott ernyőért jöttem. Különben is lenne itt dolgom: ebben a községben lakik Abe no Jumimaro mester is, hozzá kell ellátogatnom.

De a nő nem sietett visszaadni az ernyőt. Várva várt vendégét hogy is engedte volna tovább? Sikerült figyelmeztetnie szolgálóját, Maro-ját, hogy ne engedje el a jövevényt, s ha kell, álljon útjába. Kedves szavakkal tartóztatta Taniót:

— Tegnap talán nem ön volt, aki szinte ránk erőszakolta ernyőjét? Most hát visszakapja... az erőszakot! Maradjon még nálunk!

Aztán bevezették egy szobába. Tanio megilletődötten ült le: a napos fekvésű szoba, s a bútorok mind-mind előkelőségre vallottak: a selyem spanyolfal, a falba épített, ajtós Buddha-oltárka, a képek.

— Sajnos — szabadkozott Manako —, a ház ura távol van... Elégedjen meg hát rizspálinkával, ingyenc fogásokkal nem tudjuk megvendégetni.

Maro-ja közben készségesen segédkezett felhordani a halak, főzelékek egész tömegét, majd a rizspálinkát tette az asztalra. Tanio nem hitt a szemének, azt hitte, álmodik.

Amikor már jócskán töltöttek a pálinkából is, Manako nyelve megeredt. Mosolya olyan volt, mint a tavaszi szellő, arca friss, mint a lombok pacsirtája.

— Talán nem is szabadna erről idegennek mesélnem: ne gondolja, hogy felelőtlen vagy gátlástalan vagyok. Szüleimet nagyon korán veszítettem el, s mostohám nevelt. Alig három éve, hogy férjhez mentem egy főtisztvi-

selőhöz, Agatához. Szegény Agata, éppen nyugdíjba vonulhatott volna, amikor elragadta a halál. Azóta teljesen magamra hagyottan éltem, már egykori nevelőanyám után kutattam. Megtudtam, hogy közben kólostorba vonult. Tegnap valahogy úgy éreztem, hogy önben leltem fel azt az embert, akit bátran és szívesen szolgálnék életem végéig... De talán innánk is erre, jelöl az ezer évig való összetartozásnak.

Tanio dermedten ült. Hogy is jutott volna eszébe visszautasítani Manakót! Teljesen zavarodott volt. Választ sem adhat azonnal, hiszen előbb családját kell megkérdeznie, családja kenyerén él.

Manako hiába várt a feleletre, nem kapott. A hallgatást ellenvetésnek, visszautasításnak vélte, s mélyen elsomorodott.

— Bocsásson meg nekem, és nézze el türelmetlenségemet, talán megbántottam szavaimmal. Bárcsak visszavonhatnám őket, bárcsak el nem hangzottakká tehetném! Vétkeztem, igen, hogy szerelmemet megvallottam egy idegennek, s arra sincs erőm, hogy reménytelen sorsommal együtt a tengerbe vessem magam. De azt talán kérhetném, felejtse el szavaimat.

— Nem csalódtam önben: igazi nagyvilági hölgyet ismertem meg. Én itt éldegélek a parton, a bálnák kedvenc vizénél... Úgy élek, mint bármelyik ifjú, egyszerűen, és napjaim

örömtelen múlnak. Lehetett-e eddig részem abban a kitüntetésben, hogy egy előkelő hölgy így szóljon hozzám? Ilyen közvetlenül? De válaszom nemcsak rajtam áll: apám házában élek, apám és bátyám kenyerén. Vagyonom nincs, csak a két kezem. Hogyan gondoskodhatnék még önről is? Igaz, mondják, még Konfuciusz is megégette magát a szerelemmel. Nekem ölembe hullott ez a szerencse. Szerelméért szívesen adnám az életemet is, vagy a szüleimmel való kapcsolatomat, vagy akár bármilyen érdekemet.

— Meghatnak szavai — válaszolt Manako. — Igaz, hogy szűkös körülmények között élek, mégis nagyon kérem, látogasson el hozzám minél többször. Engeője meg, hogy átadjam önnek, ragaszkodásom jeléül, halott férjem legnagyobb kincsét. Boldoggá tenne, ha viselné. — Azzal elővett egy régi veretű, drága, arannyal-ezüsttel díszített kardot.

Tanio elfogadta a kardot, hiszen ki is utasítaná vissza egy ragaszkodó, szerető lény első ajándékát? Talán nem is illenék. Nem várta meg még az éjfelet sem, hazaindult, hogy otthon ne aggódjanak miatta.

Taró másnap hajnalban a nappal együtt kelt, hogy még idejében kapjon halászsokat a húzáshoz. Ekkor megpillantotta a kardot Tanio szobájában. A kard a fiú feje mellett hevert. Nem állhatta meg szó nélkül, fel is költötte Taniót:

— Honnan ez a kard? Rendkívül értékesnek látszik, nem való ez szegény halászkunyhóba! És mit szólna apánk, ha meglátná?

— Nem vettem, ajándékba kaptam — felelt Tanio. — Tegnap kaptam.

— Tudnod kellene, hogy a mi vidékünkön ilyen értékes kincset senki sem tart. Nem volt még elég neked a sok drága és ritka kínai könyv? Persze, nem szólhattam miattuk, apánk megtiltotta. De ha ezzel a karddal bárhol is mutatkoznál, az emberek kinevetnének.

Közben apjuk a szomszédos szobában meghallotta a beszédet.

— Mi történik itt, Taró?

— Taniónak kardja van — árulkodott Taró. — Megmagyaráztam neki, hogy ez nálunk egyszerűen nevetségesen hat. De ő talán még viselni is akarja... mint némelyik előkelő hadfi! Szeretném, ha apám is hasonlóképpen vélekednék. — És sarkon fordulva, kiment a szobából, hogy halászsok után nézzen.

— Talán vetted, te fiú, ezt a kardot? — tesékelte be fiát saját szobájába az anyja. — Tudhatod, hogy minden, amiben itthon csak részesülsz, a bátyádé. Neked semmid sincs. Mi eddig soha nem szóltunk bele a dolgaiba. De mi lesz, ha Taró nem törődik többé veled? Világgá mehetnél... Hát mire az a sok tudomány, ha még ezt sem látod be magadtól?

— Hidd el, anyám — válaszolt Tanio —, nem vettem a kardot. Ajándékba kaptam.

— S te hogy érdemelhetnél ki, mivel szolgáltatál meg ilyen pompás ajándékot? Beszélj!

— Bocsáss meg, de most nem mondhatom el. De rövid időn belül meg fogjátok tudni a történeteket.

— Hát a szüleid már annyit sem érdekelnek, hogy nyíltan beszélj velük, szemtől szembe? — fakadt ki az apa.

— Hagyja, a sógornőjének talán el fogja mondani... ugye, Tanio, elmondod? — fordult a fiúhoz Taró felesége. És magával vonzolta szobájába.

— Pedig én elmondtam volna magamtól is — szólt Tanio —, ha nem támad nekem a bátyám. Tegnap esett, hogy látogatóban voltam egy fiatal özvegnél. Rendkívül szívélyes volt, és meleg barátságot kötöttünk. Kért, legyenek mellette, tegyem boldoggá magányos életét, és átadta nekem ezt a kardot. Én igent mondtam neki, bár tudom, nem lett volna jogom, mielőtt itthon meg nem beszéljük a dolgot. Szeretném, ha most ezt elmagyaráznád a szüleimnek.

— Kedves Tanio, minek ebből ekkora teketóriát csinálni? Magam áhitottam a legjobban, hogy már meglett férfi létedre megfelelő élettársat találj. Természetesen beszélni fogok a szüleiddel.

Az asszony vacsora után elmondta Tanio dolgát a férjének. Taró csodálkozva bámult maga elé: soha nem hallotta még az Agata

nevet, nemhogy ilyen hivatalnokot ismerne! Talán az egész tartományban sincs ilyen nevű ember, soha nem is lehetett, mert akkor legalább a haláláról értesült volna. Ő aztán ismert név szerint mindenkit a tartományban.

Taró figyelmesen vizsgálgatta öccse kardját:

— Itt valami nincs rendjén — mondta gyanakvó hangon. — Nemrég mesélték, hogy az egyik császári miniszternek teljesült egy kívánsága, ezért hálából Kumano templomát gazdagon megajándékozta. A templomból nemsokára aztán elrabolták a kincs egy részét. Azt is beszéltek, hogy a tartományfő helyettese éppen most tanácskozik a rablás dolgában a templom főpapjával. Hát ezért gyanús nekem ez a kard! Ilyent nem viselhetett egy alacsony rangú hivatalnok!

Taró szavait apja ésszerűnek találta, s meg is parancsolta neki, azonnal jelentkezék a karddal a templomi előljáráson, mert ha nem, megtörténhet, hogy a kincs a család életébe kerül.

Nyugtalanul várta Taró a reggelt, és amint megvirradt, rohant a karddal a templom főpapjához. A pap könnyűszerrel megállapította, hogy az a rablott kincsből való. Tíz fegyverest küldött Tanio lefogására.

A gyanútlan, mit sem sejtő Tanio jámboran olvasgatott szobájában. A poroszlók le-

fogták, és a főpap elé állították: szülei hiába esdekeltek, esküdözve ártatlanságára.

— Átkozott rablója az isten kincseinek!
— dörgött a főpap. — Nagy a bűnöd, s ezért felelned kell! Valld be, hol rejtetted el a többi kincset!

Tanio nehezen értette csak meg, mivel vándolják. Őszintén elmondta, hogyan került hozzá a kard. S ez egybevágott azzal, amit szülei is elmondtak már.

A fiú szavaira a tartományfő helyettesét ádáz düh fogta el, főképpen, amikor azt hallotta, hogy egy Agata nevű hivatalnoké volt a kard. Hivatalában ő soha semmilyen Agatát nem ismert! Figyelmeztette Taniót: ha hazudni merészel, bűne csak súlyosbodik.

— Hallgassa ki személyesen a fiatal özvegyet, ha kételkedik szavaimban — válaszolt Tanio. — Be fog bizonyosodni, hogy igazat mondtam.

A tíz fegyveres elnyargalt Manako házához, élükön Tanióval. Amikor elérkeztek arra a helyre, ahol a háznak kellett állnia, Tanio sóbálványára meredve látta, hogy a pompás ház helyén csak romok éktelenkednek: korhadt kapuoszlopok, a tetőn csak itt-ott van zsindegy, a gaz embermagasságúra nőtt a kertben. A fegyveresek a közelben lakókat faggatták, mit tudnak Agatáékról. A megkérdezettek sokan voltak: vén favágók, rizsaratók reszkettek a katonák előtt.

— Kié volt ez a ház? — kérdezte az egyik fegyveres. — Igaz lenne, hogy Agata no Manako, egy fiatal özvegy tulajdona?

— Soha nem hallottam még csak hasonló nevet sem — motyogta az öreg kovács. — Három éve még egy öreg kereskedőcsalád lakott itt. Aztán a kalmár portékával teli hajója elsüllyedt, a család tönkrement, s ők maguk szétszéledtek. A ház azóta lakatlan. Tegnapelőtt jó ismerősöm, a lakkfestőmester újságolta csodálkozva, hogy látott bemenni a lakatlan házba egy ferfit, aki nemsokára távozott is.

A fegyveresek kifeszítették a kaput, és a kert felől közelítették meg a házat. Kedves műtavacska állhatott valaha a kert fái között, de már csak kiszáradt fenekét mutatta. Partját indák, elvadult növények lepték be, egy villámsújtotta öreg fenyő hidként borult a medencére. Közben a katonák elérték a házat, elhúzták a legelső ajtót. Mintha bűzhödött, meleg szél lengedezett volna a szobában; mindenki visszahőkölt. Tanio belesett a fegyveresek válla fölött, s elállt a lélegzete.

Az emberek között volt egy Medve névre hallgató, hírhedten bátor ember, ő azonnal be is lépett a szobába. Minden lépésére hatalmas porfelhő csapott fel a padlón. Patkányok nyoma és mocska tette még förtelmebbé a szobát, melynek közepén egy selyemfal előtt fiatal nő ült, akár a nyiló virág.

— A Tartományi Hivatal nevében én téged letartóztatlak. Állj fel, és hagyd el a szobát, velünk kell jönnöd — harsogta Medve.

A nő nem mozdult. Medve ekkor hozzálépett, már majdnem megérintette, mikor eget-földet rázkódtató nagy dörgés hallatszott. A rozoga épület szinte megingott, s valamennyien a földre zuhantak. Amikor az emberek magukhoz tértek, a fiatal, virágszerű nőt már nem látták, de ott, ahol annak előtte ült, drágábbnál drágább kincsek csillogtak: nehéz, kínai arannyal és ezüsttel áttört szövetek, értékes régi fegyverek és ereklyék: az egész rablott kincs!

A tartományfő helyettese meghallgatta a fegyveresek jelentését, és be kellett látnia, hogy Tanio igazat beszélt: itt csak megmagyarázhatatlan, emberfeletti dologról lehet szó. De Taniót mégis fogva tartották; aztán, miután három hónapot a fogdában töltött, apja busás váltságdíja fejében szabadlábra helyezték.

Tanio elment férjénél levő nővéréhez. Meggyőzte szüleit, hogy ismerősei közt tarthatatlan lenne a helyzete. A szülők aggódtak Tanio egészsége miatt, ezért felfogadtak mellé egy embert, aki útján elkísérte. Nővére Jamato tartományban, Cubában élt; férje Tanabe no Kametada szatócs, templomi lámpa-belekkal kereskedett. Megörültek Taniónak, és felajánlották házukat.

Az idő telt, már újév ünnepe is elmúlt, már a második hónapot irták. Cubában volt a híres Hacusze buddhista templom, ahová ilyenkor, tavasztájt az ország minden részéről, a fővárosból is rengeteg látogató érkezett. A zarándokok a közeli házakban szálltak meg.

Tanabe háza is telve volt messzi földről érkezettekkel. Feltűnt köztük egy kihívóan szép és előkelő fiatal hölgy is, akit egy kislány szolgáló követett. Tömjént akart venni Tanabe boltjában. Amint a kis szolgáló megpillantotta Taniót, felkiáltott:

— Itt van a gazdám!

Tanio eszeveszetten rohant a házba, amikor rádöbbsent, hogy a gyönyörű nő nem más, mint Manako. A szolgálólánykában Maro-ját ismerte fel. Nővére és sógora faggatására elmondta titkát. Ők mindketten a gonosz művét látták a dologban, a gonoszét, aki odáig követte Taniót. Aztán élénk vita kezdődött.

Nyílt az ajtó, és belépett Manako.

— Nem kell félni tőlem — szólta a háziakhoz. Tanióhoz fordult: — Mindössze vétkem akarom jóvátenni, amelyért már megszenvedtem. Éppen maga büntetett meg. Mindezütt kerestem, alig akadtam a nyomára, s végre most, hogy itt áll előttem... Higgye el, nem vagyok gonosz, ha az lennék, mernek-e mutatkozni fényes nappal annyi ember előtt? Lehetne-e ugyanolyan a ruhám, mint másnak; testem vethetne-e árnyékot?

Ne féljen többé tőlem, és tekintsen hitvesének.

— Azt hiszem, mégis a gonosz beszél belőled — szólt kimerően és ridegen Tanio. — Nem állítanám ezt, ha nem lettem volna tanúja gonosz hatalmadnak, éppen abban a házban, ahol megvendégeltél. Ezért hát azt parancsolom: távozz innen azonnal!

Tanio szavaira a mozdulatlan Manako zokogásban tört ki:

— Értem helyzetét — rázta fejét könnyek között —, de végig kell hallgatnia. Amit tettem, csak maga miatt tettem: amikor lefogták, egy aggastyán segített, hogy átvarázsoljam a házam, mintha kihalt lenne. Igaz, hogy a házat hatalmas dörgés is megrázkódtatta, és a katonák a földre zuhantak... Ez Maro-ja műve volt, csak ő tette. Menekülnöm kellett, hajóra is szálltam Naniva partjai felé. Azért jöttem ebbe a kis városkába, hogy zárando-
kok módján esedezzem a templom istenéhez: hadd lássam magát mielőbb viszont! És íme, így jártam. Tudom, rablónak tart, de arra nem gondol, hogy nő vagyok, aki képtelen rabolni? És annyit, amennyi elveszett abból a templomból? Ami gonoszság beárnyékolja személyemet, nem lehet más, mint megboldogult férjem műve. Nézze el a sok szerencsétlenséget, amit magának akaratlanul is okoztam, s tekintsen hűséges asszonyának.

Tanio meglepetésében szóhoz sem tudott jutni, aztán nem tudta, miképpen vélekedjék. Gyanakvása percre sem szűnt, még akkor sem, mikor nővére és sógora vette védelmébe Manakót, mivel megnyerte tetszésüket.

— Hallottuk — fordultak Manakóhoz —, hogy gonosz tett elkövetőjének tartják. Persze ezek ma már nagyon valószínűtlen dolgok. S mélységesen meghat bennünket, hogy olyan hűségesen nyomozta, kereste öcsénket, Taniót. Ha Tanio mégsem tekintené hitvesének, akkor is nálunk maradhat vendégként.

Manako szolgálójával a házban maradt, és a következő napokat arra fordította, hogy könnyörgésével meghassa Tanio nővérét. Célját el is érte, annyira, hogy a család követelte Taniótól, tartsák meg esküvőjüket. Aztán maga Tanio is megnyugodott egy idő múltán, minden gyanúját elhallgattatta, és boldognak érezte magát.

Aztán, talán egy hónap múlva, mikor a tavasz már teljes pompájával virágzott, Kame-tada Tanióhoz és Manakóhoz fordult.

— Igaz, hogy tartományunk a látnivalók gazdagságában meg sem közelíti a fővárost, de azért akadnak olyan látványosságok, mint például a Josino tavasszal, vagy akár a Nacumi folyó. Talán együtt rándulhatnánk ki ezekre a helyekre...

Manako tiltakozott. Azt hozta fel, hogy hosszú utakra nem vállalkozhat, és iszonyo-

dik a kinti sokaságtól. Szívesen marad otthon egyedül is. Kametada annyira ment jóságában, hogy ígérte, nem fognak sokat gyalogni, és kerülik a poros, rossz levegőjű vidékeket. Tanio külön is figyelmeztette Manakót, ne utasítsa el rokonai szíves meghívását. Aztán, mikor több ellenvetést Manako már nem tudott tenni, útnak indultak. Amerre elhaladtak, Manako szépsége nagy feltűnést keltett, pedig sok pompásan öltözött asszonyt láttak, akik legszebb ruhájukat vették fel a tavasz ünneplésére.

Eljutottak a Josino hegyéhez, s ott egy papnál szálltak meg. A pap sajnálkozott, hogy miért nem jöttek előbb, amikor még virágoztak a cseresznyefák, és a pacsirták daloltak. Aztán vacsorával látta vendégül a jövevényeket.

Reggel, amint a templomdombról a völgybe tekintettek, látták, hogy az éjszaka folyamán sűrű pára ereszkedett a vidékre, s csak homályosan rajzolódtak ki a környező hegyek, az apró házak. Vezetőt fogadtak, leszálltak a völgybe, és elérték a híres vizesést. Egy hajdanvolt császár nyári palotájának romjai emelkedtek a zuhatag mellett. Pisztrángok csillogtatták fényes hátukat fel-felcsapódva. Aztán kibontották csomagjaikat, és megebédeltek.

Arra lettek figyelmesek, hogy egy nagyon-nagyon öreg, torzonborz ember korát meg-

hazudtoló fürgeséggel szökell szikláról sziklára. Amint leérkezett a völgybe, láthatóan Manako és Maro-ja felé rohant, akik tüntetően elfordultak.

— Te, te, gonoszság megszállottja, emberi lelkek megrontója, nem rettegsz tőlem? — suttogta ádázul az aggastyán, amint odaért Manakóhoz.

Manako és Maro-ja félelmükben a zuhatagba vetették magukat. A víz akkora hullámot vetett, hogy a tarajok az eget nyaldosták. Aztán sűrű, sötét felhő takarta be az eget, és zuhogva esett az eső. Az aggastyán vezette el őket a völgyből, bár már azt hitték, élve nem menekülnek meg. Megállás nélkül tették meg az utat a legközelebbi faluig, ahol a titokzatos öreg Tanióhoz fordult.

— Látom, hogy győtri lelkét a gonosz. De nyugodjon meg: megmentem a pusztulástól. Ha idejében nem kergetem el ezt az asszonyt a közeléből, életével fizethetett volna!

Tanio térdre ereszkedett megmentője előtt, és elbeszélte Manakóval való történetét. Tanácsot kért az aggastyántól, most mitévő legyen.

— Ez az asszony egy vénséges vén kígyó — szólta az öreg. — Megátalkodottságában ökörrrel hált és sárkányt szült, lóval fajtalankodva pedig táltost. Magára esett most a választása, hiszen maga olyan fiatal, az arca olyan üde. Továbbra is óvakod-

nia kell, mert támadását bármikor megismételheti.

Tanio és rokonai imádkozni kezdtek. Az aggastyánban magát az istent sejtették, aki imáikra felderült.

— Tévedtek: nem vagyok isten, hanem csak egyszerű szolgálja a Jamato templomának, Tagima no Kibito vagyok.

Aztán felkerekedtek, és a templomnál elbúcsúztak az öregtől.

Tanio másnap megkereste az agg templomszolgát, shogy hálájánakjelét adja, három vég szövettel, és finom, Cukusiban kikészített nyers gyapottal ajándékozta meg. Aztán kérte, tisztítaná meg a gonosz érintéstől fertőzött testét. Az aggastyán csak azt tanácsolta: ha férfias keménységgel ellen tud állni minden kísértésnek, sikerül megvédenie magát.

Amint visszaérkezett sógora házába, el is mondta, amit az öregtől megtudott:

— A gonosz azért szállt meg, mert a lelkem tisztátlan volt. S vétek az is, hogy itt élösködöm, ahelyett hogy apám házában szolgálnék. Azt hiszem, tovább nem maradhatok itt, haza kell térnem. Nem találok megfelelő szavakat, hogy elmondjam, mennyire hálás vagyok a szeretettel teli vendéglátásért, amelyben itt részem volt.

S hazament. Szülei részvevően hallgatták elbeszélését, s még jobban sajnálkoztak,

hogy rengeteg kellemetlenségének az az aszszony volt az okozója. Aztán a család úgy döntött, hogy Taniónak sürgősen feleséget kell keresni, nem maradhat egyedül. Valaki a Sibában élő Siba no Sódzsi lányát ajánlotta, akiről az a hír járta, hogy készül visszatérni a császári udvarból, ahol éppen szolgál. Tanio szülei ezt a házasságot nagyon megtisztelőnek tartották, így hát az eljegyzés gyorsan meg is történt, s elküldtek Tomikóért, Siba lányáért.

Tomikón meglátszott az udvari élet: szépségén kívül kifogástalan viselkedése is hozzájárult ahhoz, hogy Tanio gyorsan megszerette. Tanio aztán a házukhoz is költözött, mint vőlegény. És a pár boldogsága teljes volt.

Amikor vidáman töltögettek a rizspálinkából, Tanio hangulata egyre jobban emelkedett. Így szólt Tomikóhoz:

— Talán elég sem vagyok neked, Tomiko, aki az udvari világ előkelőségéhez vagy szokva, a legjobb társasághoz. De féltékeny vagyok, ha arra gondolok, hogy előttem másokat is szerettél: minisztereket, talán magas rangú lovagokat!...

— Nem kellene a múltamra féltékenykednie, inkább emlékezzék arra az esküre, melyet korábban más nőnek tett! — válaszolt élesen Tomiko.

Tanio összerendezte. Tomiko állt előtte, de hangja Manakóé volt.

— Miért csodálkozik? — szolt Tomiko. — Hiába hallgat akármilyen bölcsre, tőlem nem menekülhet, ezt jegyezze meg! Minél inkább menekül, bosszúm annál szörnyűbb lesz! Esküszöm, vérével fogom áztatni Kii hegyei-nek legmagasabb csúcsait!

Tanio ájultan roskadt össze. A selyemfal mögül előjött Maro-ja.

— Ne féljen, uram, inkább örülnie kellene ilyen szerencsének!

Tanio eszméletlenül töltötte az éjszakát. Reggel kiosont szobájából, s elmondta a tör-ténteket apósának és anyósának.

— Forduljunk tanácsért talán a Kurama-templom papjához — szolt Tomiko apja. — Most érkezett meg éppen a fővárosból, a templom látogatására. Azt mondják, va-rázslatos ereje van a gonosz hatalmának le-gyűrésére.

Felkereste a papot, aki készségesen vál-lalkozott is rá, hogy megtesz minden tőle telhetőt. Aztán a pap elment Sibáék házába. Kis edénykébe foszfort öntött, amelyről úgy mondják, hatásos szer a megrontás ellen, és bement vele Tanio szobájába. Amint kinyi-totta az ajtót, ádáz kígyó tekergett feléje, emelt fejjel. A fej már-már betöltötte az aj-tónyílást, szeme úgy világított, mint mikor lámpát tesznek tükör elé; szarva is volt, mint jókora száraz faág. Szájából tűzlángok törtek elő, mintha elnyelni készült volna a papot.

Félelmében a pap a földre ejtette varázssze-res edénykáját, és hason csúszott vissza a házbeliekhez. Szinte önkívületi állapotban szolt:

— Az én erőm itt nem használ: isten ha-talmával állunk szemben. — S elveszítve eszméletét, a földre zuhant.

Próbálták élesztgetni, friss vízzel locsolták, nem használt semmit. Teste, mint nyílt seb, lángolt mindenütt, ahol a kígyó lehelete csak érte.

Gyászolók álltak körül. Már vörösre és fe-ketére vált, amikor kiadta lelkét.

Tanio így szolt a kétségbeesett családhoz:

— Nincs mit tenni, ha még egy tiszta élet-tű, csodatévő pap is áldozata lesz a gonosz-nak. Hiába menekülnék, úgy látom, halálom napjáig követne. Hiszem, mégis megtalálom a módját, hogy a magam erejével győzzem le!

Bármit szoltak Tanióhoz, oda se figyelt. A vigasztaló szavakra sem adott.

— Szegény, talán belebolondult — sut-togta a család, míg Tanio magára zárta szo-bája ajtaját.

A szobában Tomiko fogadta.

— Miért harcol ellenem? — kérdezte. — Be kell látnia, hogy ha nem hagy fel ül-dözésemmel, nemcsak a családját, de ezt az egész környéket tönkre fogom juttatni. És miért nem hatja meg magát az én hűséges szívem?

— Van egy ősrégi bölcs mondás: ha nincs támadó szándéka az embernek, a tigris akkor is megtámadja. Azt hiszem, a mi esetünkre ez nagyon találó. De ha azt állítod, szeretsz, miért nem dobod el mostani testedet? Vagy tégy velem, amit akarsz. Azt, hogy miattam ártatlanokat kínozz meg, nem engedhetem.

Tanio szavaira a Tomikóban rejtőző kígyó elégedetten vigyorgott.

A fiúnak nem volt többé maradása. Közölte apósával, el kell mennie, ha nem akarja, hogy még Tomiko is elpusztuljon a gonosz hatalmától.

De apósa nem engedte elmenni.

— Ott van még Hókai, a híres pap, a komacubarai Dójó-templom papja. Igen, végtelenül öreg, aki már ki sem mozdul zugából. Talán ha megtudja, hogy nekem kell segítenie...

Azzal az öreg Sódzsi lóra szállt, és elnyargalt a Dójó-templomhoz.

A templom elég messze volt, csak késő este ért oda. Botorkálva bújt elő zörgésére a vénséges pap, s figyelmesen végighallgatta kérését.

— Végtelenül sajnálom önt — szólt a pap. — De újabban már magam is kételkedem erőmben, hiszen olyan öreg vagyok... Siesen vissza, nemsokára én is ott leszek a házában. — Ezzel feladta Sódzsira varázserejét,

ópium- és tömjénillatú köntösét, majd meghagyta, ha sikerül a kígyót előcsalogatni, borítsák a köpenyt a fejére.

Sódzsi vágtában tért vissza. Első dolga volt, hogy átadja Taniónak Hókai varázserejű köpenyét, és elmondja, mi a teendője. Tanio kimonójába rejtette a köpenyt, és belépett Tomiko szobájába.

— Elbúcsúztam családotól — szólt Tomikóhoz —, s immár semmi sem áll utunkban, elmehetünk ebből a házból.

Tomiko ingerülten közeledett felé, s ekkor Tanio rádobta a köpenyt, és erősen a földre szoritotta.

— Ne öljön meg! — sikoltott Tomiko. Eközben belépett Hókai, a pap. Letérdelt, és megtisztító imákat mormolt. Aztán Tanio segítségével lehúzta a köpenyt Tomiko fejéről. Tomiko ajultan hevert a földön: mellén összeteheredve feküdt a fehér kígyó. Hókai megmarkolta a kígyót, és egy hatalmas vastálba lökte, melyet tanítványai tartottak, akik elkísérték. Nem szűnt meg imádkozni.

Majd egy valamivel kisebb kígyó tekeredt elő a selyemfal mögül: a Maro-ját megszálló gonosz volt.

Hókai ezt is a vastálba hajította.

Akik csak látták Hókait, amint kiüzte a gonoszt, valamennyien zokogva, imádkozva borultak le előtte. A pap aztán beszállt a gyaloghintóba, melyet tanítványai vittek. A Dójó-

templom előtt nagy gödröt ásatott, és beeresztette a vastálat.

Egyesek szerint a sikeres gonoszűzés óta nevezik a templom előtt emelkedő kis halmot Kigyódombnak. Azt is mondják, hogy Tomikót valami gyógyíthatatlan betegség nemso-kára elvitte, Tanio pedig majd száz évig élt.